

רעפ 22715-05-25 - וגיה אבו מערוף נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 22715-05-25

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב

המבקש: וגיה אבו מערוף
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשה למתן רשות ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופט ז' אריאלי) בעפ"ת 41529-03-25 מיום 074025; תשובת מיום 036025
ט' סיון התשפ"ה (05.06.2025)

תאריך ישיבה: בשם המבקש:
בשם המשיבה: עו"ד יובל אלון

פסק-דין

בקשה למתן רשות לערער על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופט ז' אריאלי) בעפ"ת 41529-03-25 מיום 07.04.2025; בגדרו, נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה בחיפה (כבוד השופט א' לרנר) בפל"א 1485-03-21 מיום 20.02.2025.

תמצית העובדות הצריכות לעניין

1. ביום 04.03.2021 הוגש נגד המבקש כתב אישום, המייחס לו עבירות של נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה תקף, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה); נהיגה ברכב ללא רישיון רכב תקף, לפי סעיף 2(א) לפקודה; נהיגה ברכב שניתנה עליו הודעת איסור שימוש, לפי תקנה 308(ד) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961; ונהיגה ללא ביטוח בתוקף, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970. זאת בגין כך שביום 18.02.2021 נהג המבקש ברכב פרטי ללא ביטוח, רישיון רכב ורישיון נהיגה תקפים, כאשר רישיון הנהיגה של המבקש פקע כמעט שני עשורים קודם לכן - ביום 01.10.2003.

2. בדיון שהתקיים ביום 30.11.2022, כפר המבקש בעובדות כתב האישום. אולם בהמשך, בדיון שהתקיים ביום 14.03.2023, הודיעו הצדדים לבית המשפט כי הם הגיעו "להסדר טיעון, לפיו הנאשם

[הוא המבקש - ח' כ'] יודה בעובדות כתב האישום והצדדים יטענו לעונש באופן חופשי כאשר המאשימה תבקש להטיל מאסר בדרך של עבודות שירות תוך הפעלת מאסר מותנה ואילו ההגנה תבקש להאריך את המאסר המותנה. בהתאמה יופנה הנאשם לתסקיר ולממונה טרם הטיעונים לעונש וחוות הדעת לא יחייבו מי מהצדדים". במעמד זה, המבקש הודה בעובדות כתב האישום ובהתאם לכך הורשע בעבירות שיוחסו לו.

3. ביום 05.11.2023 התקבל תסקיר שירות המבחן, בו הומלץ על "ענישה חינוכית-שיקומית" בעניינו של המבקש, בדמות צו של"צ בהיקף 300 שעות, תוך הארכת המאסר המותנה הקיים בעניינו. זאת, נוכח היעדר עבר פלילי למבקש (מלבד עבירות תעבורה); מאמציו לשמור על החוק ולתפקד באופן נורמטיבי, כפי שהתבטאו בחידוש רישיון הנהיגה על ידו ובהליך להסדרת חובותיו; מצבו הכלכלי המורכב, העומד גם ברקע לביצוע העבירה, שכן רישיון הנהיגה שלו נשלל במקור עקב חובות כספיים; ובמטרה למנוע פגיעה ביכולת השתכרותו ובכך להוביל לפגיעה כלכלית נוספת בו ובמשפחתו.

4. ביום 03.07.2024 התקבלה חוות דעת הממונה על עבודות שירות (להלן גם: הממונה), לפיה מצבו הרפואי של המבקש מאפשר ביצוע עבודות שירות במגבלות; והומלץ על מקום מתאים להצבתו. בשל האפשרות לשינוי הנסיבות בעניינו של המבקש, צוין כי בחלוף שישה חודשים ממועד מתן חוות הדעת, נדרש יהיה לקבל חוות דעת עדכנית.

5. בדיון שהתקיים ביום 17.07.2024, ביקשה המשיבה להגיש טיעונים לעונש בכתב, וחזרה על עמדתה לעונש בדמות "מאסר בפועל של 9 חודשים, אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות, כאמור בהסדר, תוך הפעלת תנאי בחופף [...]". בסיום הדיון נקבעו מועדים להגשת טיעונים בכתב, אך אלו מעולם לא הוגשו על-ידי המשיבה. משכך, בית המשפט קבע מועד נוסף לדיון בתיק. בדיון זה, שהתקיים ביום 13.10.2024, ציינו באי-כוח המשיבה כי הם ערוכים לטעון לעונש; אך ציינו כי "מאחר והתגלו לנו נתונים נוספים, שלא היו ידועים בעת עריכת ההסדר, נבקש לטעון לעונש מעבר למה שהוסכם, אם לא תהיה הסכמה". בהיעדר התייצבות המבקש, נדחה הדיון ונקבע מועד לשמיעת הטענות לעונש.

6. כבר עתה יצוין, כי "הנתונים הנוספים" ש'התגלו' על-ידי המשיבה לראשונה בשלב זה - היינו, כשנה ומחצה לאחר ההסכמה על הסדר הטיעון - היו דבר קיומו של מאסר מותנה בן ארבעה חודשים, שנגזר על המבקש לנוכח הרשעתו בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה וביטוח תקפים בתת"ע 7087-05-17 מיום 14.03.2019. בדיון שהתקיים ביום 27.01.2025, נכתבו בפרוטוקול דבריהם של באי-כוח הצדדים לפיהם "נוכח הערות בית המשפט, אנחנו מוותרים על הסדר הטיעון ונטען לעונש באופן חופשי". עם זאת, מקריאת פרוטוקול הדיון עולה, כי עוד בפתח הדיון צוין באי-כוחו של המבקש כי הלה לא התייצב לדיון בשל מחלה, ובהתאם לכך ביקש לדחות את הדיון; כך שלא ברור מהפרוטוקול אם וכיצד ניתנה הסכמת המבקש לוותר על הסדר הטיעון.

7. ביום 09.02.2025 הגיש המבקש את טיעוניו לעונש, וביום 20.02.2025 ניתן גזר הדין, אשר בפתחו צוין כי "בשל כך שהסתבר לצדדים כי קיים מאסר מותנה נוסף, ההסדר לעניין העונש בוטל והוסכם כי

הצדדים יטענו באופן חופשי לגבי כל רכיבי הענישה". לעניין מתחם העונש ההולם, שקל בית המשפט את תקופת הפקיעה הממושכת של רישיון הנהיגה של המבקש; אך מנגד שקל את העובדה כי רישיונו נשלל בשל חובות שצבר, וכי מאז השלילה שונה הדין בעניין, כך שהוסרה האפשרות להטיל הגבלה על רישיון נהיגה בשל חובות. לאחר שסקר את מנעד הענישה הרחב בפסיקה הנוהגת, קבע בית המשפט כי מתחם העונש ההולם עומד על מאסר, "בין שכולו על תנאי לבין מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים, בנוסף לפסילת רישיון בפועל לתקופה של מספר חודשים ועד לשנתיים, ביחד עם עונשים נלווים". בנוגע לקביעת העונש בתוך המתחם, שקל בית המשפט את העובדה כי המבקש הודה בהזדמנות הראשונה ובכך לקח אחריות וחסך בזמן שיפוטי; את מצבו הרפואי; את הצורך שלו לפרנס את משפחתו; את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, תקופה בה לא הסתבך המבקש בעבירות דומות; ואת העובדה כי חידש את רישיונו. כן שקל בית המשפט את המלצת שירות המבחן על ענישה חינוכית-שיקומית, כפי שתוארה לעיל. מנגד, בית המשפט שקל את עברו התעבורתי המכביד של המבקש, הכולל 22 הרשעות קודמות, 6 מתוכן בגין עבירות זהות, ובתוך כך את קיומם של שני עונשי מאסר מותנים ופסילות מותנות התלויות ועומדות נגדו; ואת העובדה כי המבקש לא לקח אחריות מלאה על מעשיו, ולא עבר הליך טיפולי.

נוכח מכלול השיקולים נקבע, כי אין הצדקה לחרוג ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום, אך יש להעמיד את עונשו של המבקש בחלק התחתון של המתחם. עוד נקבע, כי המאסרים המותנים ירוצו במצטבר, בהתחשב בפסיקה ובהתאם לברירת המחדל הקבועה בסעיף 58 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק), אך זאת באופן חלקי, נוכח השיקולים העומדים לזכות המבקש. ביחס לעונש הפסילה, נמצא לחרוג מהמתחם לקולא, ולקבוע תקופת פסילה מינימלית בלבד, בהתחשב בעובדה שהוטל עונש מאסר בפועל, ובכדי "שלא להשיב הגלגל לאחור".

בנתון לכל האמור, הוטלו על המבקש שני חודשי מאסר בפועל, והופעלו עונשי המאסר המותנים הקיימים בעניינו, בני 9 חודשים ו-4 חודשים, בהצטרבות חלקית, כך שבסך הכל ירצה המבקש 10 חודשי מאסר בפועל. כן הוטלו על המבקש עונש מאסר של 6 חודשים על תנאי, לבל יעבור עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף בתוך 3 שנים; פסילה מלנהוג, לקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים בפועל; חודשו תנאי פסילה שנקבעו בעברו; והופעלה התחייבות המבקש מעברו בסך של 10,000 ש"ח.

8. כמתואר, המבקש ערער על גזר הדין לבית המשפט המחוזי. במסגרתו, התמקד ברכיב המאסר וטען כי חידוש הרישיון מלמד על שיקום המצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם וקבלת המלצת שירות המבחן, או לחלופין ריצוי עונש מאסר בדרך של עבודות שירות. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, בציינו כי חידוש הרישיון לא מהווה שיקום המצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם, מקום בו לא מדובר בשיקום הכולל תהליך של שינוי פנימי; וכי ניתן להתחשב בתיקון ההתנהגות שהובילה להרשעה כשיקול לגזירת העונש אך בגדרי המתחם, בהתאם לשיקול הקבוע בסעיף 40(א) לחוק העונשין, שעניינו ב-"נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב". עוד

נקבע כי לא שגה בית המשפט לתעבורה, עת קבע כי המבקש ירצה את המאסרים המותנים בעניינו בדרך של צבירה חלקית, בהתאם להוראות הדין ולפסיקה; וכי תקופת המאסר שנקבעה כתוצאה מכך מצויה במתחם הסבירות, ויתכן אף בצד הנמוך.

הבקשה דנן

9. מכאן הבקשה שלפניי. בגדרה, עתר המבקש לקיצור תקופת המאסר שהוטלה עליו, לרבות בדרך של חידוש המאסר המותנה הנוסף חלף הפעלתו; ולריצוי מאסרו בדרך של עבודות שירות. המבקש טען כי הסדר הטיעון שנקבע בעניינו מהווה 'הבטחה שלטונית' שעניינה בכך שהמשיבה תטען לענישה בדרך של עבודות שירות בלבד; וכי חזרתה מהבטחה זו, פגעה באינטרס 'הציפייה' של המבקש. נטען כי נפל פגם בכך שבית משפט קמא לא התייחס בהחלטתו לטענה זו. לגופו של עניין נטען, כי העונש שהוטל אינו מידתי, וחורג ממדיניות הענישה במקרים דומים; וכי ענישה בדמות מאסר מאחורי סורג וברית, צפויה לפגוע במבקש ובתהליך שיקומו, בהיותו 'אדם נורמטיבי' הנעדר עבר פלילי. בראי אמת המידה להתערבות בית משפט זה ב'גלגול שלישי', נטען כי ההתערבות נדרשת במקרה חריג זה, נוכח חומרת העונש ובכדי למנוע עיוות דין. עוד טען המבקש כי גזר הדין ניתן באופן שרירותי וללא נימוק כנדרש, וכי הערכאות קמא לא התייחסו לטענותיו בנוגע לכך שחידש רישיונו ובכך הסיר את המחדל.

10. ביום 03.06.2025 הוגשה תשובת המשיבה לבקשה, בה נטען כי עניינו של המבקש אינו מעורר כל שאלה עקרונית, לרבות כזו הנוגעת להבטחה שלטונית, מקום בו הצדדים עצמם חזרו בהם מהסדר הטיעון; וכי העונש שהוטל על המבקש אינו סוטה באופן משמעותי ממדיניות הענישה המקובלת, כך שלא קמה הצדקה להתערבות בגזר הדין ב'גלגול שלישי'. לגופו של עניין, נטען כי שעה שהסדר הטיעון בוטל בהתאם להודעת הצדדים, אין בסיס לטענה בדבר הבטחה או הסתמכות כלשהן. ביחס להצעת המבקש להאריך את המאסר המותנה בן 4 החודשים, צוין כי שעה שהוטל עונש מאסר, לא ניתן להאריך מאסר מותנה התלוי כנגד המבקש, וזאת בהתאם להוראות סעיף 56(א) לחוק העונשין. עוד נטען כי בית משפט קמא התייחס לטענות הנוגעות לחידוש רישיונו של המבקש, ופסק הדין אינו לוקה בשרירותיות או לאקוניות, בניגוד לנטען על-ידי המבקש.

11. ביום 05.06.2025 נערך לפניי דיון בנוכחות הצדדים, בו חזרו הצדדים בעיקרו של דבר על טענותיהם בכתובים. במהלך הדיון, הצפתי את הקושי בכך שלעמדת המשיבה, מאסר מותנה בן 4 חודשים, שלטענתה לא היה ידוע לה מלכתחילה, הוא המפריד בתיק זה בין הטלת עונש מאסר על המבקש לריצוי בדרך של עבודות שירות ובין הטלת עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג וברית. בא-כוח המשיבה טען כי בעקבות תסקיר שירות המבחן שהוגש בהליך, התגלו נסיבות מחמירות נוספות, הנוגעות לכך שהמבקש עבד כנהג במשך 8 שנים על אף שרישיונו נשלל.

12. בהמשך לדיון שהתקיים לפניי, הוריתי לממונה על עבודות שירות להגיש חוות דעת עדכנית ביחס להתאמתו של המבקש לביצוע עונש מאסר בדרך של עבודות שירות. ביום 29.06.2025 הוגשה חוות הדעת העדכנית, לפיה המבקש מתאים לעבודות שירות במגבלות; והומלץ על מקום מתאים להצבתו.

דין והכרעה

13. כפי שיפורט להלן, בנסיבות העניין החריגות, ועל אף הכלל הידוע בדבר מידת התערבותו של בית משפט זה בבקשות רשות ערעור ב'גלגול שלישי' (ראו למשל: רע"פ 66297-01-25 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (30.01.2025)) - מצאתי כי יש לקבל את הבקשה לרשות ערעור, לדון בה כבערעור ולקבלו. משכך יקרא המבקש מעתה - המערער.

14. מהתחקות אחר מהלך התיק בבית המשפט לתעבורה עולה תמונה מטרידה. למעשה, בפתח ההליך המערער כפר במעשים שיוחסו לו, וביקש לנהל הליך הוכחות; ואילו הסכמתו להודות בעובדות כתב האישום ניתנה אך בהמשך, כחלק מהסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים. בהסדר הטיעון הוסכם על טווח ענישה במסגרתו התחייבה המשיבה כי תטען לעונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות בלבד. אולם, רק בחלוף כשנה ומחצה מהמועד בו הוצג ההסדר לבית המשפט, לפתע הודיעה המשיבה כי היא מבקשת לחזור בה מהסדר הטיעון. בהשתלשלות האירועים כפי שתוארה לעיל, מצאתי מספר קשיים שלא ניתן להלום.

15. ראשית, מצופה מהמדינה לבחון את מכלול נסיבות העניין בטרם הגעה להסדר טיעון עם נאשם. בכלל זאת, מצופה מהמדינה לבחון את עברו הפלילי או התעבורתי של הנאשם, וכן את דבר קיומן של הרשעות קודמות בעניינו, שהן פרט מהותי לניהול משא ומתן בנוגע להסדר טיעון, וממילא להגעה להסדר. לא למותר לציין כי המשיבה אף לא סיפקה כל הסבר מדוע לא הייתה מודעת מלכתחילה למאסר המותנה, שהוטל על המערער כבר ביום 14.03.2019, כשנתיים טרם הגשת כתב האישום שהוגש נגדו בהליך הנוכחי (והשוו, בשינויים המחויבים ועל דרך ההיקף, לפסיקה הנוגעת לאפשרות המדינה לחזור בה מהסדר טיעון בשלב הערעור, לפיה חזרה כזו כפופה, בין היתר, לשיקולי הסתמכות הנאשם, ודורשת קיומן של נסיבות חדשות אשר נוצרו בשלב הערעור או נסיבות שלא היו בידיעת התביעה בעת עריכת הסדר הטיעון ולא ניתן היה לברר אותן במועד הרלוונטי: דנ"פ 1187/03 מדינת ישראל נ' פרץ, פסקה 25 (31.03.2005); בג"ץ 681/12 גרינשפן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 20 (19.09.2012) (להלן: עניין גרינשפן)).

16. שנית, הדברים מקבלים משנה תוקף בנסיבות בהן התחייבות המשיבה, במסגרת הסדר הטיעון, הייתה כי היא תטען לעונש מאסר שירוצה על דרך של עבודות שירות בלבד - זאת כאשר לנגד עיניה כבר עמד דבר קיומו של מאסר מותנה בן 9 חודשים בעניינו של המערער. בנסיבות אלו, ונוכח העובדה כי התקופה המירבית לריצוי עונש מאסר בדרך של עבודות שירות, על פי סעיף 51ב לחוק העונשין, עומדת גם היא על תשעה חודשים, משמעות הדבר היא שהתחייבותה כללה כבר, למעשה, הסכמה אינהרנטית להפעלת עונש המאסר המותנה בחפיפה מלאה; ומתוקף כך להימנעות מהכנסת המערער למאסר מאחורי סורג ובריח. ויודגש, כי חפיפה כזו ממילא מנוגדת לברירת המחדל הקבועה בסעיף 58 לחוק, לפיה ככלל עונש מאסר מותנה יופעל באופן מצטבר, אלא "מטעמים שיירשמו".

17. כלומר, גם בלא ידיעה בפועל על קיומו של עונש המאסר המותנה הנוסף, התחייבות המשיבה

לריצוי העונש בדרך של עבודות שירות, חייבה הפעלה של עונש המאסר המותנה שהיה ידוע על אודותיו באותה עת, באופן חופף לכל עונש מאסר שיוטל בתיק דנן, כדי שהתקופה הכוללת תסתכם בתשעה חודשים בלבד. בנסיבות אלו, ספק גדול אם 'גילוי' של עונש מאסר מותנה נוסף, בן 4 חודשים, מצדיק את חזרת המשיבה בה מרכיב העונש בהסדר הטיעון, לאחר שהודאתו של המערער כבר ניתנה במסגרתו. זאת בין היתר בראי הפסיקה שקבעה כי "יש לראות בהסדר הטיעון סוג של התחייבות שלטונית" כלפי הנאשם (עניין גרינשפן, פסקה 20). זאת ועוד, ההסכמה שכביכול ניתנה מצד המערער לחזרה מהסדר הטיעון, ניתנה נוכח הערות בית המשפט, ולאחר בקשת המשיבה כי בית המשפט יתיר לה לחזור בה מהסדר הטיעון באופן חד-צדדי. במצב דברים זה מתעורר ספק מסוים ביחס לאופי ההסכמה שניתנה על-ידי המערער; ובפרט כאשר, כעולה מפרוטוקול הדיון, המערער עצמו לא נכח בדיון זה בשל מחלה.

יודגש, כי אף מבלי לקבוע מסמרות בשאלה האם מוצדק היה כי המשיבה תחזור בה מהסכמתה לטעון לעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות בלבד, סבורני כי נסיבות חזרת המשיבה מהסדר הטיעון מצטרפות לנסיבות נוספות הקשורות במערער, ובגין הצטרפות אלו לאלו - יש להימנע מהטלת עונש מאסר מאחורי סורג ובריא; ולהורות כי המערער ירצה גם את עונש המאסר המותנה הנוסף בחפיפה מלאה לעונש שהוטל עליו בתיק דנן (והשוו לפסיקה לפיה גם מקום בו דחה בית המשפט את הסדר הטיעון, בית המשפט לא יחרוג באופן קיצוני מהעונש עליו הסכימו הצדדים, ראו: ע"פ 1281/06 בורשטין נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (16.04.2008)). ואסביר.

ראשית, הכנסתו של אדם נורמטיבי ונעדר עבר פלילי (הגם שלא נעלם מעיני עברו התעבורתי) למאסר מאחורי סורג ובריא, מעוררת קושי. הן בהיבטי שיקום, הן בהיבט הכלכלי והמשפחתי, כעולה מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של המערער. שנית, העבירות בהן הורשע המערער הן עבירות שמתחם העונש ההולם בעניינו, כפי שנקבע על-ידי בית המשפט לתעבורה, מגיע בדרך כלל לחודשי מאסר ספורים; ואילו בעניינו, עונש המאסר בן 10 החודשים שהוטל על המערער נבע אך מהעובדה כי הופעלו מאסרים מותנים קודמים, בחפיפה חלקית בלבד. שלישית, מצאתי כי העבירות בהן הורשע המערער, בנסיבות של שלילת רישיון בגין חובות כספיים בלבד, מהוות סכנה מופחתת לשלום הציבור. זאת בהשוואה, למשל, לאדם שרישיונו נשלל נוכח עבירת תעבורה הכרוכה בנהיגה רשלנית או במצב של שיכרות. גם בכך יש כדי לחזק את מסקנתי כי אין הצדקה למאסר מאחורי סורג ובריא. הדבר מתכתב גם עם הטעם הרביעי והוא שברקע הדברים ניצבת העובדה כי המחוקק מצא לנכון לשנות את הוראות החוק, כך שלא ניתן יותר להגביל רישיון נהיגה בשל חובות כספיים (ראו: חוק ההוצאה לפועל (תיקון מס' 69), התשפ"ב-2022, ס"ח 2960). אמנם, אין עסקין בשינוי חיקוק פלילי המצדיק הקלה בעונש בהתאם לסעיף 5 לחוק העונשין (להרחבה ראו: רע"פ 8273/13 מדינת ישראל (עיריית תל אביב יפו) נ' עו"ד ליאור חיימוביץ', פסקאות 38-46 (25.12.2024)). אולם מצאתי כי בנסיבות העניין, כפי שציין בית המשפט לתעבורה בגזר דינו, נסיבה זו יכולה להוות שיקול לקולא ביחס לעונשו של המערער, ובפרט שיקול לריצוי עונש המאסר המותנה באופן חופף.

18. אמנם, נכונה טענת המשיבה כי מקום בו הוטל עונש מאסר על המערער, לא ניתן לקבל את בקשתו לחדש את תקופת התנאי חלף הפעלתה, בהתאם לסעיף 56(א) לחוק העונשין. אולם, סעיף זה אינו מונע את האפשרות כי גם מאסר מותנה זה, ירוצה בחופף לעונשי המאסר האחרים, בהתאם לסעיף 58 לחוק העונשין, ומטעמים שיירשמו.

19. לפיכך, נוכח מכלול הדברים האמורים, בהם חזרת המשיבה מהסכמתה העונשית עקב 'גילוי' עובדות אשר היה עליה להכירן מלכתחילה, וכן נוכח נסיבותיו האישיות של המערער, לרבות גילו ומצבו הכלכלי והמשפחתי, מצאתי לקבוע כי המערער ירצה את כלל עונשי המאסר העומדים נגדו, באופן חופף; כך שבסך הכל, ירצה עונש מאסר בפועל בן תשעה חודשים, בדרך של עבודות שירות, בהתאם לאמור בחוות דעתו של הממונה.

20. ביחס לעונש הפסילה בעניינו של המערער. לא נעלמה מעיני הערת בית המשפט לתעבורה לפיה עונש הפסילה הופחת בהתחשב בהטלתו של עונש מאסר בפועל. אולם, בנסיבות העניין, לא מצאתי להתערב בעונש הפסילה שהוטל. זאת, בשים לב לכך שהמשיבה לא העלתה טענה בעניין זה בתשובתה; ובהתאם לכלל לפיו אין זו דרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין עם הנאשם (ראו, למשל: ע"פ 7786/21 אזמה נ' מדינת ישראל, פסקה 68 (14.07.2022)).

21. סוף דבר: הערעור מתקבל. המערער יתייצב אפוא ביום 24.08.2025 שעה 08:00 במשרדי הממונה על עבודות שירות שלוחת צפון, סמוך לבית סוהר מגידו, לצורך תחילת ריצוי עבודות השירות שהוטלו עליו ב'דואר שליחים חיפה'. תשומת לב המערער כי בהתאם לחוות הדעת של הממונה, "יתכנו שינויים במקום העבודה". בא-כוח המערער יבהיר למרשו כי עליו לעמוד במלוא תנאי עבודות השירות, ללא כחל וסרק.

ניתן היום, ב' אב
תשפ"ה (27 יולי
2025).

חאלד כבוב
שופט